

Donkere wolkenformaties met striemende regenbuien vliegen boven ons voorbij. Het is even na vieren, midden in de nacht. Buiten is het guur en koud. De dieselmotor gromt vriendelijk, binnen in de auto is het behaaglijk. We schieten lekker op. Volgens Tomtom zijn we “slechts” 196 km van ons einddoel vandaan: Lauwersoog. Gisteravond waren we nog druk geweest met de Rode Zebra transport gereed te maken. Je kent het wel: mast strijken, de boot van de jachthaven voor je huis parkeren, buitenboordmotor inladen en de boot afvullen met de nodige kampeerspullen. Nu is het koud en druilerig, de weersverwachting is niet al te best op 14 juli, het lijkt wel herfst. In Lauwersoog is het om 6 uur hoogwater en dan willen we de boot al in het water hebben. Volgens de waddengids is dat het juiste moment om naar Schiermonnikoog te varen. Voor het eerst met de Sailhorse daarnaartoe, dat lijkt ons erg leuk.

De autoreis gaat voorspoedig. Als we via de afsluitdijk Friesland naderen, wordt het steeds lichter buiten. Het wolkendek breekt boven de Waddenzee open, een goed voorteken? De weersverwachting was waardeloos: regen, regen en nog eens regen met later mogelijk opklaringen uit het noorden gevolgd door buien. Klokslag 6 uur passeren we de spuisluisen bij Lauwersoog en draaien we langzaam de visserijhaven op. Met behulp van Google-maps had ik de haven bestudeerd en dacht daar een prachtig grote helling, pal achter de veerboot, gezien te hebben. We rijden naar de bewuste plek. De Veerboot - van en naar Schier - is druk aan het manoeuvreren in de haven. Als we dichterbij komen zien we wat je via Google maps niet ziet..., de helling is helemaal geen

helling. Het is de oude schuin aflopende laad- en loskade van de veerboot. Zo met het hoge water is er slechts 20cm verschil tussen de wal en de wateroppervlakte. Dit is met

een kanteltrailer te overbruggen zou je zeggen, maar..., het is verboden om daar je boot te water te laten, zelfs gevaarlijk. In het water ontstaan opeens draaikolken, de oorzaak blijkt de nog steeds manoeuvrerende veerboot te zijn. Dit beeld bevestigt het helling verbod. Enigszins teleurgesteld bespreken we wat we nu zullen doen. De zeesluis draait pas vanaf 9 uur, dat is 3 uur na hoogwater en we moeten toch echt uiterlijk 2 uur na hoogwater bij de haven van Schier zijn. Dat gaan we nu niet meer halen.

We rijden met de auto naar de visserijhaven. Tegenwoordig zijn daar drijvende steigers voor jachten aangelegd. De hele vloot van de Collin Archer Memorial Regatta (CAMR, Lauwersoog - Larvik (Noorwegen)) ligt daar, nu nog in alle rust.

Geparkeerd proberen we in de auto nog wat slaap te pakken en zijn van plan later op de dag bij de jachthaven aan het Lauwersmeer de boot te water te laten. Van slapen komt niet veel. Doordat de start van de CAMR vandaag gepland staat, blijkt er een soort van braderie op de kade te zijn. Al na een kwartier worden we gewekt. We staan met auto + trailer op een plek waar marktcramen moeten komen te staan. We rijden een paar 100 m verder naar de jachthaven aan de andere kant van de dijk. Daar lukt het ons om toch nog even wat te dutten. Om 9 uur gaat het hek open en we rijden het terrein van de jachthaven op. Het is al een drukte van belang. Ook aan de binnenzijde van de sluis liggen deelnemende jachten van de CAMR. Het weer klaart plots op, de lucht breekt open en in een warme zon maken we de boot gereed. De jachthaven heeft een bijna perfecte helling. Hoppa de boot erin en zeilklaar gemaakt. Met het motortje er aan zijn wij klaar voor de sluis.

De zon blijft lekker schijnen, de wolken worden minder en minder en er staat een soepel, relaxed windje 3Bft uit het westen. Dit wordt een heerlijke dag. Soepel gooien we de trossen los, de schutting in de sluis is een eitje. Stoer varen we langs de grote tot zeer grote jachten van de CAMR, waarop de bemanning bezig is met hun voorbereidingen voor hun race naar Noorwegen. Meewarig kijken sommige mannen en vrouwen in dikke oceaan pakken op ons neer. Wat doet die Sailhorse daar zie je ze denken. Met onze relatief kleine bootje, vinden we nog net een mooi plekje aan de kop van een steiger tussen jachten van 12-14 meter. Nu wordt het wachten totdat het water weer voldoende gerezen is. We komen bekenden tegen uit de jachtzeilerij, maar ook van de Sailhorse Club dag, gezellig!

We krijgen vragen, wat voor soort boot die Zebra is en waar onze reis naar toe gaat enz. Er hangt een ontspannen en gezellige sfeer zo voor de wedstrijd.

Tegen 5 uur wordt het onrustig. 1 voor 1 varen de boten uit. Tussen de vissersschepen worden de zeilen gehesen en varen tussen de pieren door het wad op. Ze zijn klaar voor de start. Klaar voor hun lange overtocht van ruim 420 mijl. Als de haven leeg is vertrekken ook wij. Als wij tussen de pieren door varen, manoeuvreert de laatste startgroep van de CAMR onrustig voor de startlijn. Tijdens het laatste startschot varen ook wij onder vol tuig op het ruime sop. We blijven vrij van het veld, maar haken aan bij de achterste jachten. In hun eerste kruisrak halen we zo waar nog een paar in. Wat gaan we hard en soepel op het zoute wad. We worden nog fanatieker en de verbazing op de jachten is groot als we ze voor bij lopen met Katrien in de trapeze.

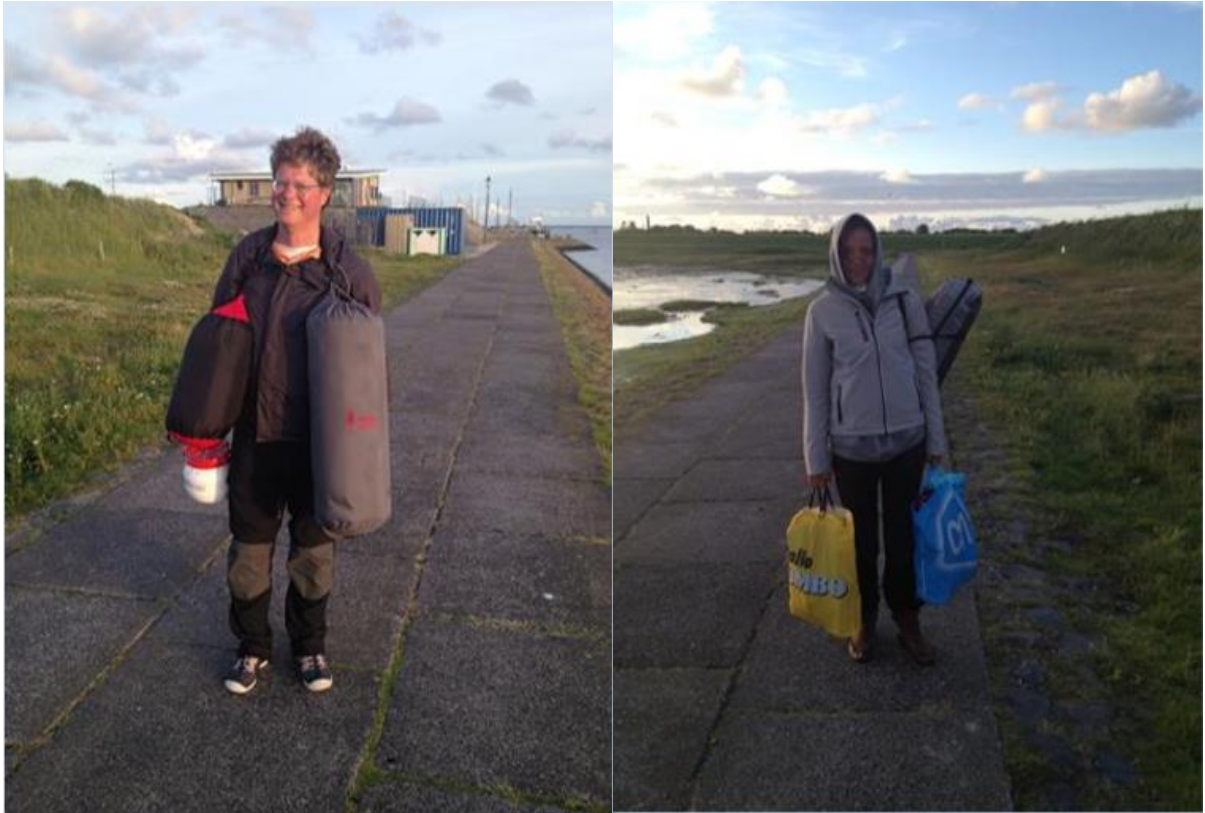
Als wedstrijdzeiler proberen we ze niet te hinderen en respecteren wij hun wedstrijd. Wij hebben er lol in om tussen de jachten door te kruisen, ze bij te houden of zelfs harder te gaan. Het wedstrijdveld, maar dus ook wij, wordt gevolgd door veel bijboten, een schip van RWS en de Politie.

Na verloop van tijd komt ons punt van afscheid uit het veld. Wij slaan stuurboord uit en vervolgen onze route richting Schier. De jachten gaan recht door het zeegat uit en verdwijnen aan de horizon. Plots duikt er een zeehond op. Met grote ogen kijkt hij/zij ons aan en wij hem of haar. De zon schijnt en met een lekker lopend windje gaan we hard richting de smalle en meanderende geul richting de haven van Schier. De aanloop daarvan maakt me zenuwachtig. Mijn ervaringen op het wad bestonden uit zeilen met jachten met een diepgang van ca. 1.90m. Dat gevoel of idee zit nog ergens goed in me. Ik ben vroeger regelmatig hard vastgelopen om voorzichtig te worden, dus wil geen risico lopen. Maar ja, met amper 1 meter diepgang moet je ver kunnen komen, maar het water zakt al behoorlijk. Het begin van de geul is nog betond volgens het boekje. Daarna slechts aan 1 kant (rood) en vervolgens komen we in het bos van de gestoken boompjes terecht. Volgens de waddengids moet je ook met 1 meter diepgang in de geul blijven, wil je niet vroegtijdig vastlopen. Shit denk ik, aan welke kant moesten nou de boompjes gehouden worden? Zijn ze nou puntig gebonden of staan de takjes wijd? We zien dat niet. Oh, zegt Katrien, er hangen rode strikjes in, betekent dat dan wat?

Ik maak me toch wat zorgen, de geul is smal en niet meer te bezeilen. De zeilen gaan neer het motortje aan, we moeten recht tegen de wind. Katrien ziet het rustig aan en maakt zich geen zorgen, het eiland roept.... Naar mijn gevoel duurt het laatste deel van de tocht lang. En eindelijk, daar is de havenmond. We varen behoedzaam naar binnen. Op de kade staan 2 gebruikte mannen vriendelijk te kijken. We worden aangeropen en verwelkomd: "ga maar naar het begin van de haven... ennuh, volgende keer niet als een Engelsman aan komen varen.....". Nadat we afgemeerd zijn, lopen we terug naar de mannen. Zij zijn de havenmeesters en te zijn. Wat bedoelde jullie nou als Engelsman? "Ja, we zagen jullie al varen, consequent staken en boeien aan de verkeerder kant nemend... Jullie voeren dus naast de geul, mazzel dat het echt hoog water was, anders hadden jullie het niet gered." Hmmm, weer wat geleerd, ik had het toch moeten weten. Nadat we de boot opgeruimd hadden, hebben we op de haven in het restaurant een heerlijke gebakken moot vis gegeten. De uitbater van het restaurant is de neef van onze buurman uit Durgerdam. Jaja, het lijkt zowaar wel een hele kleine wereld.

Helaas mogen we op het terrein niet kamperen. De plaatselijke politieverordening staat dat niet toe. Het terrein kan met springtij onderlopen. Niet dat het dit weekend springtij is, maar om nu te gaan drijven met een tent en het risico midden in de nacht door patrouillerende agenten van je bed gelicht te worden, doet ons besluiten ergens op het eiland een kampeer plekje te gaan zoeken.

Bepakt en bezakt, gaan we op pad. De dijk over, linksaf en dan door de weilanden komen bij het dorpje. We zien een verweerd bordje, met een pijl linksaf naar een kampeerboerderij. Nou, we zijn benieuwd.

Bij de boerderij is het uitgestorven, we kloppen bij de buren aan. Die weten van niets, niet dat er een kampeerboerderij is en niet of er iemand is. Aangezien het al wat laat aan het worden is en we moe zijn, besluiten we maar op het boerenerf onze tent op te zetten. We zullen het wel zien. Na een prima nachtrust, zien we ook de volgende ochtend niemand, het lijkt wel uitgestorven. Bij het nabijgelegen hotel drinken we koffie en maken we dankbaar gebruik van het toilet. Vlug daarna naar de haven, nog even een douche mee pakken en klaarmaken voor vertrek. Ook nu is het hoogwater voor ons van belang.

Met de lessen nog in ons hoofd varen we in de vroege ochtendzon, het is pas 7 uur de haven uit. We volgen de staken en boeien en houden ze deze keer aan de goede kant. De wind staat gunstig en waait met een vriendelijke 3Bft uit het westen. Goh wat zaten de weerberichten fout. (Later horen we dat het tijdens de CAMR behoorlijk heeft gewaaid en de rest van Nederland verregend is.) Met deze mooie condities spuiten we door de geul. Op het bredere water zetten we de spinaker. We gaan als een raket, met stroom en wind mee naar Lauwersoog. Wow, dat zoute water is echt lekker. Katrien zegt dat ze voortaan veel vaker op het wad en op zout wil varen, ik ben het volledig met haar eens. Eigenlijk veel te vroeg schieten we tussen de pieren door de haven in. In de luwte laten we de zeilen zakken, gaan soepel door de sluis en komen op het Lauwersmeer.

Het bruine veenwater kleurt dan toch wel weer wat raar, zo na het wad. Omdat het eigenlijk nog best vroeg is besluiten we nog even een paar rondjes op het Lauwersmeer te zeilen. De wind trekt iets aan en na verloop van tijd wordt het wolkendek alweer dikker. Tevreden over het zeilen en de tocht koersen wij terug naar de haven van Lauwersoog. We meren af en zetten de boot op de trailer, klaar voor de reis terug naar huis. Onderweg in de auto horen we op de radio wat voor een verschrikkelijk herfst- en regenachtig weer het in de rest van Nederland is geweest. Als we de boot bij onze jachthaven weer parkeren komt de regen met bakken uit de hemel. Het zal ons niet meer deren, wij hebben een heerlijk zout, droog en zonnig weekend gehad op het wad. Een tochtje op de wadden is eigenlijk voor iedereen een aanrader, gewoon doen!

Informatie over getij en havens:

<http://www.watersportalmanak.nl/artikel/vertrektijdenjachthavens>

Wie iets meer wil weten over de CAMR 2012, zie het verslag CAMR in de Zilt nummer 77:
<http://www.ziltmagazine.com/mobiel/zilt77.pdf>.

Frans Waller

